

## Petru pe apă - Charles Henry Mackintosh

### Versete călăuzitoare: Matei 14.22-33

**Matei 14.22-33:** Și îndată El i-a obligat pe ucenicii Săi să intre în corabie și să treacă înaintea Lui de cealaltă parte, până va da drumul mulțimilor. Și, după ce a dat drumul mulțimilor, S-a suit pe munte, deoparte, ca să Se roage; și, când s-a făcut seară, era singur acolo, iar corabia era acum în mijlocul mării, bătută de valuri, pentru că vântul era împotriva. Dar, la a patra strajă din noapte, El a pornit spre ei, umblând pe mare. Și ucenicii, văzându-L umblând pe mare, s-au tulburat, spunând: „Este o nălucă!”; și, de frică, au strigat. Dar Isus le-a vorbit îndată, spunând: „Îndrăzniți; Eu sunt, nu vă temeți!” Și Petru, răspunzându-I, a spus: „Doamne, dacă ești Tu, poruncește-mi să vin la Tine pe ape”. Și El i-a spus: „Vino!” Și Petru, coborând din corabie, umbla pe ape, ca să vină la Isus. Dar, văzând vântul puternic, s-a temut; și, începând să se afunde, a strigat, spunând: „Doamne, scapă-mă!” Și îndată Isus a întins mâna și l-a apucat și i-a spus: „Puțin-credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?” Și, când au intrat ei în corabie, vântul s-a potolit; iar cei din corabie au venit și I s-au închinat, spunând: „Cu adevărat ești Fiu al lui Dumnezeu!”

Nu este nevoie de multă imaginație pentru a vedea în acest eveniment pe Petru ca fiind o imagine impresionantă a Bisericii lui Dumnezeu ca întreg sau a creștinului individual. Petru a părăsit corabia la chemarea lui Hristos. El a renunțat la tot ceea ce inima se agață atât de ușor și a pășit pe apele involburate - pe o cale a credinței, o cale pe care nimic altceva decât simpla credință poate trăi o singură oră. Pentru toți cei care sunt chemați să meargă pe această cale, este ori *Hristos ori nimic*. Singura noastră sursă de putere este să ne ținem ochii credinței fixați ferm pe Isus și să „privim ținta la Isus, Inițiatorul și Desăvârșitorul credinței” (Evrei 12.2). De îndată ce ne luăm ochii de la El, începem să ne scufundăm.

În Matei 14.22-33 nu este vorba despre mântuire, despre a ajunge la țărnam în siguranță. Nu este deloc vorba despre asta! Este vorba despre umblarea creștinului în această lume; este vorba despre umblarea practică a unei persoane care este chemată să părăsească lumea, să abandoneze tot pe ce se bazează simpla natură, să renunțe la lucrurile pământești, la resursele umane și la ajutoarele naturale - să umble cu Isus, ridicându-se cu El deasupra puterii și influenței lucrurilor vizibile și temporale.

Aceasta este marea chemare a creștinului credincios și a întregii Biserici a lui Dumnezeu în contrast cu Israel, poporul pământesc al lui Dumnezeu. Suntem chemați să trăim prin credință; să umblăm cu încredere liniștită deasupra circumstanțelor acestei lumi; să umblăm în părtășie sfântă cu Isus. Este exact ceea ce căuta Petru, când a spus: „Doamne, dacă ești Tu, poruncește-mi să vin la Tine pe ape” (Matei 14.28). Acesta era miezul problemei: „Dacă ești Tu ...”. Dacă nu era El, Isus, ar fi fost cea mai mare greșală pe care o putea face Petru, dacă părăsea corabia. Dar dacă era într-adevăr Isus Însuși - acest Cel binecuvântat; acest Cel mai glorios și mai milostiv pe care Petru L-a văzut mișcându-Se liniștit acolo, pe suprafața adâncurilor tulburi - atunci era cu siguranță cel mai înalt, cel mai fericit și cel mai bun lucru pe care Petru îl putea face să abandoneze orice resursă pământească și naturală, pentru a veni la Isus și a experimenta fericirea minunată a comuniunii cu El.

Există o putere, o profunzime și o semnificație extraordinară în aceste trei propoziții: „Dacă ești Tu”, „poruncește-mi să vin la Tine”, „pe ape”. Să se observe că se spune: „la Tine *pe ape*”. Nu Isus a venit la Petru *în corabie* - oricât de binecuvântat și de prețios ar fi acest fapt - ci Petru a

venit la Isus pe apă. *Una* este ca Isus să vină în circumstanțele noastre, să ne calmeze temerile, să ne liniștească neliniștile și să ne liniștească inimile; dar cu totul altceva este ca noi să ne îndepărtăm de țărnul circumstanțelor sau de corabia resurselor naturale, pentru a păși în victoria liniștită asupra circumstanțelor, pentru a fi cu Isus acolo unde este El. [...]

Știm noi că harul minunat, exprimat în cuvintele „Îndrăzniți; Eu sunt, nu vă temeți!” (Matei 14.27) poate să nu fie prețuit? O, da! Aceste cuvinte sunt foarte prețioase. În afară de aceasta, Petru ar fi putut să le guste dulceața, chiar să se bucure de ele, chiar dacă nu ar fi părăsit deloc corabia. Este bine să facem distincție între aceste două aspecte. Ele sunt foarte des confundate. Cu toții tindem să ne odihnim în viața noastră de zi cu zi la *gândul* că Domnul este cu noi și că harul Său ne înconjoară pe drumul nostru zilnic. Ne oprim în relațiile naturii, în bucuriile pământului și în binecuvântările pe care Dumnezeu nostru milostiv le revarsă cu atâta generozitate asupra noastră. Ne agățăm de circumstanțe, în loc să năzuim după o comuniune mai strânsă cu un Hristos, Cel respins. În acest fel, suferim pierderi imense.

Da, am spus intenționat pierdere *imensă*. Nu este vorba că ar trebui să prețuim mai puțin binecuvântările și îndurarea lui Dumnezeu, ci ar trebui să-L prețuim mai mult pe *El*. Cred că Petru ar fi pierdut mult dacă ar fi rămas în corabie. Unii ar putea cataloga drept neliniște și îndrăzneală faptul că a vrut să părăsească corabia și să meargă la Isus; eu cred că a fost rodul unei dorințe sincere pentru Domnul său iubit - o dorință profundă de a fi aproape de El, indiferent de preț. L-a văzut pe Domnul său mergând pe apă și dorea să meargă cu El, iar dorința sa era justificată. Aceasta a plăcut inimii lui Isus.

În afară de aceasta, Petru avea autorizarea din partea Domnului său de a părăsi corabia. Cuvântul „Vino!” - un cuvânt de o forță morală puternică - i-a pătruns în inimă și l-a scos din corabie pentru a merge la Isus. Cuvântul lui Hristos a fost autoritatea de a merge pe această cale ciudată, misterioasă; iar prezența lui Hristos i-a dat puterea de a merge pe această cale. Fără acel cuvânt nu îndrăzneam să pornească; fără prezența lui Hristos nu putea merge mai departe. Era ciudat, era dincolo de fire să mergi pe mare; dar Isus mergea acolo, iar credința putea merge cu El. Așa a gândit Petru, și de aceea „coborând din corabie, umbla pe ape, ca să vină la Isus” (Matei 14.29).

Aceasta este o imagine impresionantă a adevăratei căi a unui creștin credincios - calea credinței. Împuternicirea pentru această cale este cuvântul lui Hristos. Puterea de a o parcurge constă în a ne ține ochii ferm ațintiți asupra lui Hristos. Nu este o chestiune de corect sau fals. Nu era fals să rămână în corabie. Dar întrebarea este: „Care este țelul nostru?” Este țelul ferm al sufletului să ajungă cât mai aproape de Isus? Ne dorim o părtașie mai profundă, mai strânsă și mai deplină cu El? Este El totul pentru noi? Putem renunța la tot ceea ce natura simplă se agăță și să ne sprijinim doar pe Isus? El ne invită la Sine, în dragostea Sa infinită. El spune: „Vino!” Ar trebui să refuzăm? Ar trebui să ezităm și să rămânem în urmă? Ar trebui să ne agățăm de corabie, în timp ce Isus ne invită: „Vino!”?

S-ar putea probabil spune că Petru a eșuat și, prin urmare, ar fi fost mai bine, mai sigur și mai înțelept să rămână în corabie, decât să se scufunde în apă. Este mai bine să nu ocupi un loc important, decât să-l fi ocupat și să eșuezi. Da, Petru a eșuat, dar de ce? Pentru că a abandonat corabia? Nu, ci pentru că a încetat să se mai uite la Isus. „Dar, văzând vântul puternic, s-a temut; și, începând să se afunde, a strigat, spunând: «Doamne, scapă-mă!»” (Matei 14.30). Asta i s-a întâmplat bietului Petru.

Greșeala lui nu a fost că a părăsit corabia, ci că s-a uitat la valuri și la vânt; că s-a uitat la circumstanțele sale, în loc să se uite la Isus. Se angajase pe o cale care nu putea fi parcursă decât prin credință; o cale în care, dacă nu-L avea pe Isus, nu avea nimic: nici corabie, nici scândură de care să se agațe. *Într-un* cuvânt, era vorba de Hristos sau nimic. Era vorba fie de a merge pe

apă cu Isus, fie de a se scufunda fără El. Doar credința poate susține inima pe o astfel de călătorie. Dar credința îl putea sprijini pe Petru; pentru că credința poate trăi în mijlocul celor mai aspre valuri și al celor mai furtunoase ceruri. Credința poate merge pe cele mai agitate ape; necredința nu poate merge nici pe cele mai liniștite ape.

Dar Petru a eșuat. Da, și atunci ce? Este eșecul său dovada că a greșit ascultând de chemarea Domnului său? L-a muștrat Isus pentru că a abandonat corabia? Nu, aceasta nu ar fi fost felul Lui de a proceda. El nu putea să-l cheme pe sârmanul său slujitor să vină și apoi să-l certe pentru că a venit. El cunoștea slăbiciunea lui Petru și putea să empatizeze cu ea, de aceea citim: „Și îndată Isus a întins mâna și l-a apucat și i-a spus: «Puțin-credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?»» (Matei 14.31). El nu i-a spus: „O, Petru, ești atât de neliniștit în eforturile tale; pentru ce ai părăsit corabia?”. Nu, ci: „Pentru ce te-ai îndoit?”. Aceasta a fost muștrarea blândă. Și unde era Petru când a auzit această muștrare? *În brațele Domnului său!* Ce loc! Ce experiență! Nu s-ar fi meritat să părăsească corabia, pentru a experimenta o astfel de fericire? Cu siguranță, da! Petru a făcut bine că a părăsit corabia; și deși a eșuat pe calea glorioasă pe care pornise, aceasta nu a făcut decât să-l determine să-și înțeleagă mai bine propria slăbiciune și nimicnicie, precum și harul și dragostea Domnului său.

Dragă cititor creștin, ce lecție putem învăța din toate acestea pentru noi înșine; cum putem beneficia de pe urma lor? Foarte simplu: Isus ne cheamă să ieșim din toate lucrurile pământești, care sunt vremelnice și trecătoare, și din lucrurile pe care le percepem cu simțurile noastre. În ce scop? Pentru ca noi să putem umbla cu El. El ne cheamă să abandonăm toate speranțele noastre pământești și încrederea noastră creativă - acele suporturi și ajutoare pe care se sprijină bietele noastre inimi. Vocea Lui se aude mult deasupra vuietului valurilor și furtunilor, iar acea voce spune: „Vino!” Să fim ascultători. Să ascultăm cu toată inima chemarea Lui. „Să ieșim la El, afară din tabără, purtând ocară Lui” (Evrei 13.13). El ne vrea aproape de El, trebuie să umblăm cu El și să ne sprijinim pe El, fără să ne uităm la circumstanțe, ci doar la El și întotdeauna.

---

Tradus din „[Peter on the Water](#)” din *Short Papers - Secțiunea 5*

Sursă: [www.stempublishing.com](http://www.stempublishing.com)